

1

Den dreng, som snart skulle dø, lo og gjorde sig fri. Han børstede nogle rester af chips af sin skjorte og rejste sig.

“Jeg er nødt til at gå nu,” sagde han. “Jeg er bare nødt til det. Den sidste bus er her om fem minutter.”

“Ja,” sagde pigen, “det er du vel. Jeg tør ikke lade dig sove her. Jeg ved ikke, hvad mor ville sige, og hun kommer hjem om et par timer. Hun har aftenvagt.

”Det er ærgerligt,” sagde drengen og trak sin tykke trøje over hovedet. “Det ville være dejligt at kunne blive hos dig i nat. Men kunne vi ikke ... jeg mener ...”

Han vidste ikke, hvordan han skulle komme videre. Hun smilede og greb hans hånd. Så tog hun om ham og vidste, at han i virkeligheden slet ikke mente det, han sagde. Hun vidste, at han bare lod som om. Det ville han aldrig vove, tænkte hun. Sådan en situation ville han ikke ane, hvad han skulle stille op med ... og et ganske kort øjeblik legede hun med tanken om at sige ja. Med tanken om at lade ham blive.

Bare for at se, hvad han ville gøre. For at se, om han faktisk ville gøre det, eller om han ville tabe masken.

Lade ham tro for et øjeblik, at hun gik med på ideen om at lægge sig nøgen i en seng sammen med ham.

Det kunne da have været dejligt. Det kunne det. Det ville også have betydet, at hun kunne lære ham meget bedre at kende. Men så opgav hun tanken; det ville ikke være pænt af hende at opføre sig sådan over for ham, og desuden holdt hun alt for meget af ham til at opføre sig så egoistisk og beregnende. Når hun tænkte nærmere efter, så holdt hun faktisk enormt meget af ham. Så før eller siden ville det nok ende sådan alligevel – ende med at de lå nøgne sammen under den samme dyne ... jo, det havde hun kunnet mærke de seneste uger, og det var der ingen grund til at lukke øjnene for.

Den første. Han skulle være den første. Men ikke i aften.

“En anden gang,” sagde hun og slap ham, samtidig med at hun lod hånden glide gennem håret for at fjerne den statiske elektricitet, som det syntetiske sofabetræk havde lavet. “I tænker da også bare på én ting, alle I hanaber.”

“Hold da op,” sagde han og forsøgte at se ud, som om han virkelig var blevet skuffet.

Han gik ud i entreen. Hun rettede på blusen og fulgte efter ham.

“Vi kunne jo være helt stille og lade, som om vi sov ... som om du sov. Og så kunne jeg stikke af, inden hun vågnede i morgen tidlig ...” sagde han for dog at demonstrere sin reelle interesse.

“Det gør vi en anden gang,” sagde hun. “Min mor har nattevagt i næste måned. Måske kan vi gøre det til den tid.”

Han nikkede. Derefter tog han støvlerne på og begyndte at lede efter halstørklæde og vanter.

“Fandens også. Jeg glemte franskbogen derinde. Gider du hente den til mig?”

Det gjorde hun. Men da han havde knappet sin duffelcoat, begyndte de at omfavne hinanden igen. Gennem de mange lag tøj kunne hun mærke hans stive penis; han pressede sig ind mod hende, og det fik en svimmel lykkefølelse til at brede sig i hele hendes krop. Det var vidunderligt; som at falde uden at behøve at bekymre sig om landingen og hun forstod, at forbindelserne mellem fornuft og følelse, mellem hjerne og hjerte, var nøjagtig så svage, som hendes mor havde sagt, da de sad og snakkede alvorligt ved køkkenbordet forleden dag.

Den slags kunne man ikke stole på. Fornuften er bare det lommestørklæde, som man pudser næsen i bagefter, havde hendes mor sagt og set ud, som om hun vidste, hvad hun talte om.

Hvilket hun naturligvis også gjorde. Tre mænd havde hun haft. Og ingen af dem havde været værd at holde på, hvis der ellers ikke var noget, hun havde misforstået. Hun bed sig i læben og skubbede ham fra sig. Han lo lidt pinligt berørt.

“Jeg er glad for dig Wim,” sagde hun. “Meget. Men nu er du nødt til at gå, hvis du ikke skal komme for sent til bussen.”

“Jeg er også glad for dig,” sagde han. “Dit hår ...”

“Mit hår?”

“Du har sådan et vidunderligt, smukt hår. Hvis jeg var et lille dyr, så ville jeg bo i dit hår.”

“Nej nu må du ...” sagde hun og smilede. “Mener du, at jeg har små dyr i hovedbunden?”

“Nej da.” Han smilede bredt nu. “Jeg mener bare, at hvis jeg dør før dig, så vil jeg genfødes som et lille dyr og bo i dit hår. Så kan vi være sammen alligevel.”

Hun blev alvorlig.

“Sådan skal man ikke tale om døden,” sagde hun. “Jeg holder så meget af dig, men du skal være sød ikke at tale om døden på den måde.”

“Undskyld,” sagde han. “Jeg havde glemt, at ...”

Hun trak på skuldrene. Hendes morfar var død en måned tidligere, det havde de talt om på et tidspunkt.

“Det gør ingenting. Jeg er glad for dig alligevel. Vi ses i skolen i morgen.”

“Det gør vi. Nej, nu må jeg virkelig se at komme af sted.”

“Skal jeg ikke i det mindste følge dig ned til holdepladsen?”

Han rystede på hovedet og åbnede døren ud til vindfanget.

“Nej da. Der er ikke mere end tyve meter til den holdeplads.”

“Jeg er så glad for dig,” sagde pigen.

“Jeg er også enormt glad for dig,” sagde den dreng, som snart skulle dø. “Enormt meget.”

Hun gav ham et sidste knus, og så skyndte han sig ned ad trappen.

Den mand, der snart skulle dræbe, længtes hjem.

Længtes efter sin seng eller efter sit badekar, han vidste ikke helt hvad.

Formodentlig efter dem begge to. Det gik op for ham, mens han skævede til sit armbåndsur. Først et varmt karbad og så i seng. Hvorfor skulle man absolut vælge, når man kunne få begge dele? Herre Gud, nu havde han siddet sammen med de idioter i fire timer ... mere end fire timer! Han kiggede rundt om bordet og kom til at spekulere over, om der var nogen af de andre, som havde det på samme måde. Nogen af dem, der var lige så trætte af det her, som han selv var.

Det virkede ikke sådan. Glade og afslappede ansigter hele vejen rundt – delvis på grund af alkoholen naturligvis. Men ikke desto mindre virkede det dog, som om de havde det godt med hinanden. Seks herrer i deres bedste alder, tænkte han. Succesfulde og velstående – sådan da ... med på noderne, oppe på dupperne. Greubner så godt nok en smule træt og slidt ud, men det var vel ægteskabet, han havde problemer med igen. Eller firmaet. Eller begge dele for den sags skyld.

Nej, nu måtte det række. Det besluttede han og tømte sit cognacglas. Han tørrede sig om munden med servietten og gjorde miner til at rejse sig.

“Jeg burde nok ...” sagde han.

“Allerede?” sagde Smaage.

“Ja. I morgen er der atter en dag. Desuden var der vel ikke mere på dagsordenen.”

“Næh,” sagde Smaage. “Men du kan da tage en cognac mere. Ikke?”

Den mand, som snart skulle dræbe et andet menneske, rejste sig.

“Næh. Jeg bør nok se at komme hjemad til ...” gentog han og lod med vilje være med at afslutte sætningen. “Jeg vil ønske de herrer en velsignet nat, og bliv nu ikke siddende for længe.”

“Skål,” sagde Kuijsmaa.

“Fred med dig, du,” sagde Lippmann.

Ude i garderoben kunne han pludselig mærke, at det var rigtigt. Det med at han havde fået nok. Det var svært at få frakken på – i hvert fald så svært, at den tatoverede atlet i garderoben gjorde sig det besvær at gå rundt om skranken for at hjælpe ham. Det følte lidt ubehageligt, det gjorde det, og han skyndte sig ned ad trappen og ud i den opfriskende nattekulde.

Regnen hang i luften, og de sorte, blanke brosten på torvet minde om det regnskyl, der var draget forbi her for ikke ret lang tid siden. Himlen virkede urolig, så der ville nok snart komme mere regn. Han bandt sit halstørklæde, stak hænderne i frakkelommerne og begyndte at gå ned ad Zwille på vej mod Grotetorv, hvor han havde parkeret. Ikke så ringe med en spadseretur, tænkte han. Man bliver straks meget klarere i hovedet. Også selvom man kun går et par hundrede meter. Og det var der brug for.

Uret på facaden af stormagasinet Boodwick viste tyve minutter over elleve, da han passerede forbi den oplyste hovedindgang, men Ruymers Plejn lå mørk og forladt som en glemt kirkegård. Over Langgraacht var tågen begyndt at lægge sig, og da han passerede Eleonorabroen, snublede han et par gange. Det virkede, som om temperaturen lå lige omkring nulpunktet. Han mindede sig selv om, at han skulle køre forsigtigt. Glat føre og alkohol i blodet var ingen god kombination. Et kort øjeblik overvejede han oven i købet at praje en taxa, men der var ingen at se nogen steder, så den tanke opgav han. Desuden havde han brug for bilen næste dag og at have den stående natten over på Grotetorv virkede ikke som nogen god idé. Uanset at han for ganske nylig havde fået installeret en meget dyr, elektronisk alarm, så vidste han jo, hvordan det var. Det ville ikke volde et par professionelle biltyve de store problemer at skaffe sig adgang til bilen og stjæle stereoanlægget, før nogen nåede at reagere. Det var der

intet at gøre ved, konstaterede han resigneret og svingede ind på Kellnerstraat.

For øvrigt – det var da værd at bemærke – så havde han kørt bil før med sprit i blodet. Både en og to gange. Og det havde aldrig voldt ham problemer. Mens han skrædede over torvet mod den røde Audi, forsøgte han dog at gøre op, hvor meget han havde fået i løbet af aftenen. Det stod ikke helt klart, så noget sikkert resultat nåede han ikke frem til. I stedet fandt han fjernbetjeningen frem, låste op og lod sig glide ind bag rattet. Han stoppede fire halstabletter i munden, startede og begyndte igen at tænke på sit skumbad.

Eukalyptus. Det skulle være eukalyptus. Han kiggede på uret. To minutter over halv tolv.

Bussen passerede i samme øjeblik, hvor han var kommet ud på fortovet.

Først løftede han hånden i et refleksmæssigt forsøg på at få chaufføren til at stoppe. Derefter bandede han længe, mens han så bussens baglygter forsvinde op ad bakken mod universitetet.

Satans også, tænkte han. Hvorfor fanden skulle den bus nu også lige akkurat køre efter planen denne ene aften af alle? Hvor var det typisk. Hvor var det bare forbandet typisk.

Men da han så på sit ur, gik det op for ham, at han faktisk havde været fem minutter for sent på den. Så i virkeligheden var det hele hans egen skyld.

Hans skyld og Katrinas skyld naturligvis. Tanken på hende gjorde ham lidt lettere til mode. Beslutsomt rettede han på rygsækken, trak frakkens hætte op og begyndte at gå.

Det ville tage godt en halv time. Måske tre kvarter. Men under alle omstændigheder ville han være hjemme inden tolv. Det var ikke så slemt. Hans mor ville sidde ved køkkenbordet og vente, det kunne han være næsten sikker på. Hun ville sidde der med det sædvanlige bebrejdende ansigtsudtryk, som hun i mange år havde arbejdet med, så det nu virkede meget dramatisk. Men det var ikke verdens ende. Hvem som helst kunne komme for sent til den sidste bus. Det skete i de bedste familier.

Ved Keymerkirkegården overvejede han en tid, om han skulle skrå over den, eller om han skulle lade være. Han besluttede at gå rundt om den; det så ikke indbydende ud derinde mellem gravene og kapperne. Navnlig ikke i dette kolde mørke med den rimtåge, som nu

kom krybende gennem gader og stræder og op af de sorte kanaler, mens den arbejdede på at dække hele byen under sig. Sådan så det ud. Som om den ville gøre det en gang for alle.

En kuldegysning for igennem ham, og han satte farten op. Jeg kunne bare være blevet derude, tænkte han. Jeg kunne have ringet til mor og være blevet hos Katrina. Hun ville sikkert have protesteret en tid, men hvad skulle hun egentlig stille op? Den sidste bus var jo gået. En taxa var alt for dyr, og hverken vejret eller tidspunktet var noget for en ung mand at gå alene i.

Det var heller ikke noget, som en mor ville presse sin søn til.

Men det var jo bare fjollede tanker, så han fortsatte stædigt gennem parken. Han løb nærmest ad den sparsomt oplyste cykel- og gangsti. Således nåede han frem til hovedvejen meget hurtigere, end han havde forventet. Han trak vejret dybt og satte farten ned. Nu var der kun det sidste stykke tilbage, tænkte han. Den lange, triste, lige vej. Selvom vejen ikke var rar at gå på. Der var ikke specielt god plads til cyklister og fodgængere. Ikke andet end en smal stribe mellem grøften og kørebanen. Og bilerne kørte hurtigt her. Der var ingen hastighedsbegrænsning og heller ikke ret mange gadelygter.

Tyve minutters gåtur på en mørk vej i november. Han var ikke nået mere end et par hundrede meter, før den kolde vind kom og blæste rimtågen væk. I stedet blev han så overfaldet af regnen.

Fandens også, tænkte han. Nu kunne jeg have ligget i Katrinas seng. Helt nøgen og med Katrina tæt ind til mig. Helt tæt på hendes varme krop. Med hendes blide hænder, hendes ben og hendes bryster, som han næsten havde fået lov til at røre ved ... den her regn måtte simpelthen være et varsel.

Men han fortsatte med at gå. Fortsatte gennem regnen og blæsten og mørket, mens han tænkte på hende, der skulle være den første.

Skulle have været.

Han havde parkeret lidt skævt og var nødt til at bakke ud. Og lige da han troede, at det var overstået, kørte han så ind i en mørk Opel med højre bagskærm.

Satans også, tænkte han. Hvorfor tog jeg ikke den taxa? Forsigtigt åbnede han døren og skævede bagud. Det gik op for ham, at bilerne næsten ikke havde rørt hinanden, og at det ikke var noget at bekymre sig om. Ikke andet end en bagatel. Han smækkede døren igen. Desuden, tænkte han, desuden var ruderne dugget til og udsynet minimalt.

Hvordan det hørte sammen med påkørslen, kunne han ikke helt gennemskue, men han valgte at ignorere det. I stedet kørte han hurtigt ud fra torvet og kom ned på Zwille uden problemer. Der var ikke meget trafik, så han regnede ud, at han ville være hjemme på et kvarters tid – allerhøjest tyve minutter. Og mens han sad og ventede på grønt lys ved Alexanderlaan, begyndte han så at spekulere på, om der overhovedet var noget tilbage af det skumbad med eukalyptus. Da trafiklyset skiftede, havde han svært ved at få bilen i gang. Den hoppede et par gange og gik så i stå. Hurtigt startede han igen og gassede op ... det var den forbandede fugt. I svinget kom han lidt for tæt på kantstenen og kørte op over den.

Men bare med baghjulet naturligvis. Det skete der ikke noget med ... overhovedet ikke. Her skulle man bare smile tilfreds og køre videre. Det sagde han til sig selv, selvom det nu efterhånden var gået op for ham, at han var en del mere beruset, end han først havde troet.

Helvedes også, tænkte han. Men man må vel bare sørge for at holde sig på vejen. Det ville mildt sagt ikke være heldigt, hvis ...

Han rullede sideruden lidt ned og trak vejret dybt. Derefter satte han blæseren på fuld kraft for i det mindste at slippe af med duggen på ruderne. I lang tid kørte han derefter ret langsomt, mens han snøede sig ud gennem Bossingen og Deijkstraa, hvor man ikke havde set en færdselsbetjent de sidste femogtredivede år. Ude på hovedvejen gik det så op for ham, at der nok ingen risiko var for islag. I stedet var det begyndt at regne kraftigt; han tændte for vinduesviskerne og bandede for Gud ved hvilken gang over, at han ikke havde fået skiftet de viskerblade.

I morgen, tænkte han. I morgen kører jeg ind på tanken som det første. Vel gør jeg så. Det er jo sindssygt at køre rundt på den her måde, hvor man intet kan se ...

Bagefter kunne han ikke afgøre med sig selv, om han havde hørt det eller set det først. Det bløde dunk og det lette ryk i rattet var i hvert fald det, han bedst kunne huske. Det var også det, som gik igen i hans mareridt. At der overhovedet var en sammenhæng mellem de fornemmelser og det, at der i det samme hvirvlede et eller andet forbi i højre side af hans synsfelt, gik slet ikke op for ham til at begynde med. Det trængte slet ikke ind til hans bevidsthed.

Det var først, da han var begyndt at bremse, at han forstod sammenhængen.

Ikke før bagefter. Ikke før efter de fem eller seks sekunder, som det havde taget ham at få bilen under kontrol og stoppet, fra han mærkede det bløde bump og rykket i rattet. Ikke før han begyndte at løbe bagud ad den plaskvåde vejbane.

Mens han løb, tænkte han på sin mor. På hvordan hun engang, da han havde været syg – det måtte have været et af de første skoleår – havde siddet og holdt sin kølige hånd mod hans pande, mens han kastede op og kastede op, igen og igen – skyller af gulgrøn galde i en rød plasticspand. Det havde gjort så helvedes ondt, men den hånd havde været så sval og så dejlig, og han undrede sig over, hvorfor han kom til at tænke på det netop nu. Det var en erindring, som lå mere end tredive år tilbage i tiden, og han kunne ikke huske, at han nogensinde før havde tænkt på det. Hans mor havde været død i mere end ti år, så også derfor var det en gåde, at billedet af hende skulle dukke op netop nu, og hvordan han ...

Han fik øje på ham, da han næsten var passeret forbi, og han vidste, at han var død, før han overhovedet var i stand til at stoppe op.

En stor dreng i en mørk duffelcoat. Næsten nede i grøften lå han; i en ejendommelig forvreden stilling med ryggen mod et cementrør og ansigtet opad. Som om han stirrede på én og forsøgte at skabe en form for kontakt. Som om han ville sige et eller andet. Hans ansigt var næsten dækket af hættens, som han havde trukket op, men den højre side af ansigtet ... der nok havde ramt cementrøret direkte ... lå blottet som en ... som en anatomisk planche ... en obskønitet.

Han blev stående og kæmpede med kvalmen. Den samme kvalme som for tredive år siden, det var helt sikkert. To biler passerede forbi, en i hver retning, men ingen syntes at tage notits af ham. Han kunne mærke, at han var begyndt at ryste over det hele, men trak vejret dybt to gange og kravlede så ned i grøften. Der lukkede han øjnene og åbnede dem så igen efter nogle sekunder. Han bøjede sig frem og søgte forsigtigt efter drengens puls, både på håndledene og på ydersiden af den blodige hals.

Der var ingen puls. Lort, tænkte han og mærkede, hvordan panikken var ved at gribe ham. Satan i helvede, jeg er nødt til ... nødt til ... jeg må ...

Han kunne ikke finde ud af, hvad det var, han måtte. Forsigtigt stak han hænderne ind under kroppen foran ham, bøjede ned i knæene og løftede drengen. Det stak af overanstrengelse over lænden; kroppen var tungere, end han havde forestillet sig, men måske var det tøjjet –

det våde tøj – som gjorde forskellen. Eller også havde han bare ikke haft nogen reel forestilling om tyngden – og hvorfor skulle han egentlig også have det? Rygsækken var et problem. Rygsækken og hovedet – begge to insisterede på at falde bagover på en helt igennem urimelig måde. Han bemærkede, at blodet fra mundvigen dryppede direkte ned i hættten, og at knægten nok ikke var mere end femten-seksten år gammel. En stor dreng på femten eller seksten år ... på alder med Greubners søn. Man kunne se det på de lidt halvfærdige ansigts-træk til trods for kvæstelserne ... en køn knægt, der sikkert ville være blevet en køn ung mand.

Ville være blevet.

Han blev stående i grøften med kroppen i armene i lang tid, mens tankerne for rundt i hovedet på ham. Der var ikke mere end en meter op til vejbanen, men skråningen var stejl, og regnen havde gjort den glat og forræderisk; han troede ikke selv på, at han ville være i stand til at stå fast. Der kørte ingen biler forbi, mens han stod der, men på afstand kunne han høre en knallert, som nærmede sig. Eller også var det en lille motorcykel, tænkte han. Da den passerede, kunne han pludselig høre, at det var en scooter, og et kort øjeblik blev han blændet af dens forlygte. Antagelig – i det mindste var det sådan, han tænkte tilbage på det – antagelig var det lige akkurat dette korte øjeblik af blændende hvidhed, der fik ham til at fungere igen.

Til at fungere og til at tænke i rationelle baner.

Forsigtigt lagde han kroppen tilbage ved siden af cementrøret. Han overvejede at tørre blodet af sine hænder i det våde græs, men lod være. Så kæmpede han sig op på vejen igen og gik tilbage til bilen.

Helt automatisk noterede han sig, at han havde slukket for motoren, men havde ladet lygterne være tændt. Han noterede sig også, at regnen væltede ned, og at han frøs.

Han sank ned bag rattet og trak døren til. Derefter tog han sikkerhedsselen på og kørte væk. Sigtbarheden var noget bedre nu, som om regnen også havde skyllet ruderne rene på indersiden.

Der var slet ingenting sket, tænkte han. Slet ingenting.

Han kunne mærke de første tegn på en hovedpine nærme sig, men så dukkede mindet om hans mors kølige hænder op igen, og pludselig var han helt sikker på, at der trods alt var en smule tilbage i den flaske med eukalyptusskumbad.

2

Han vågnede og følte først en helt utrolig lettelse.

Den varede i tre sekunder, men så gik det op for ham, at det alligevel ikke havde været en ond drøm.

At det var sket i virkeligheden.

Den fossende regn, det pludselige, lette ryk i rattet, den plørede, glatte grøft; alt dette var virkeligt. Drengens tyngde i hans favn og blodet, der dryppede ned i hættten.

I tyve minutter blev han liggende som lammet i sengen. Det eneste, der skete, var at kuldegysninger med mellemrum for igennem ham. De begyndte helt nede ved fødderne, forplantede sig derefter gennem hele kroppen og eksploderede så som hvide lyn oppe i hovedet. Og hver gang, det skete, så føltes det, som om en eller anden vital del af hans hjerne og hans bevidsthed blev smadret. Som om den blev frosset i stykker eller brændt væk så radikalt, at den aldrig mere ville kunne vækkes til live og begynde at fungere igen.

Det er lobotomi, tænkte han. Jeg er ved at få lavet det hvide snit.

Da de stædige, røde tal på clockradioen nåede 07.45, greb han telefonrøret og ringede ind på arbejde. Og så forklarede han med en stemme, der ikke var mere stabil end natgammel is – men som trods alt alligevel fungerede – at han havde fået influenza og var nødt til at blive hjemme et par dage.

Influenza, ja.

Ja, det var uheldigt, men det var der jo ikke rigtigt noget at gøre ved.

Jo da, selvfølgelig kunne han ringes op, hvis der var noget.

Nej, han ville blive i sengen. Og tage nogle tabletter og sørge for at drikke rigeligt.

Ja. Jo. Nej.

Han stod op en halv time efter. Stillede sig ved køkkenvinduet og stirrede ud på den triste forstadsgade, hvor regnen lige for øjeblikket var holdt op og havde veget pladsen for en tung, grå morgendis. Mens han stod der, vendte den tanke tilbage til ham lige så langsomt, som han kunne huske, at han også havde tænkt aftenen før – og bag efter i de timer, hvor han kæmpede fortvivlet for at falde i søvn.

Der er ikke sket noget. Ikke noget som helst.

Han gik ud i køkkenet. Der stod en uåbnet flaske whisky i spisekammeret. *Glenalmond* fra en rejse sidste sommer. Han skruede kapslen af og tog to dybe slurke. Han kunne ikke huske, at han nogensinde før i sit liv havde gjort den slags. Havde drukket whisky direkte fra flasken – nej, det havde han aldrig før gjort.

Han satte sig ved køkkenbordet og ventede med hovedet mellem hænderne på, at varmen fra alkoholen skulle sprede sig ud i kroppen.

Der var slet ingenting sket, tænkte han.

Derefter satte han kaffe over og begyndte at analysere situationen.

Der stod ikke et eneste ord i morgenaviserne. Hverken i *Telegraaf*, som han abonnerede på eller i *Neuwe Blatt*, som han var nede for at købe i kiosken. I nogle øjeblikke var han faktisk i stand til at bilde sig selv ind, at det hele havde været en drøm, men så snart han kom til at tænke på regnen og grøften og blodet, så vidste han godt, at det ikke var indbildning. Jo, det var sket. Det havde været lige så virkeligt som whiskyen på bordet. Lige så virkeligt som smulerne rundt om brødristeren. Som hans egne hænder, der afmægtigt og mekanisk bladede gennem aviserne, skubbede dem ned på gulvet og vendte tilbage til flasken.

Han havde slået en ung mand ihjel.

Han havde kørt bil i beruset tilstand og havde dræbt en halvvoksen dreng på femten-seksten år. Han havde stået nede i grøften og i regnen med hans døde krop i favnen, og derefter havde han vendt ryggen til ham og var kørt hjem.

Det var sket. Det kunne han intet stille op med. Det var uigenkaldeligt.

Han tændte først for radioen nogle minutter i ti, og fik så sin bekræftelse i nyhedsudsendelsen klokken ti.

En ung mand. Der sandsynligvis havde været på vej til sit hjem i Boorkhejm. Der blev ikke sat navn på ham endnu.

Men stedet var beskrevet i detaljer.

Det blev også sagt, at det var sket en gang i løbet af natten. Sandsynligvis mellem klokken elleve og klokken et. Men liget var først blevet fundet tidligt samme morgen.

Formodentlig dræbt på stedet.

Ingen vidner.

Påkørt af en bil. Det regnede man i hvert fald med. Føreren kunne ikke have undgået at lægge mærke til, hvad der var sket. Der kom

også en opfordring til alle, der havde passeret forbi stedet og som mente at ligge inde med oplysninger om at kontakte politiet, der var ...

Stedet var afspærret nu, men regnen havde besværliggjort efterforskningen. Ikke desto mindre havde man dog lokaliseret visse spor ... man efterlyste flugtbilisten ... og opfordrede endnu engang alle, der måtte have set noget, til at ...

Han lukkede for radioen og slugte endnu to slurke whisky. Derefter gik han i seng igen. Der lå han så en tid, mens tankerne for igennem hovedet på ham. Men da han stod op for anden gang denne aften, grå torsdagsmorgen, var der kun tre tanker tilbage.

Tre meget tungtvejende tanker. Tre minutiøst udmejslede konklusioner, som han ikke havde i sinde at give køb på. Som han ikke ville vige fra, uanset hvad der ellers skete. Som han havde besluttet sig for, simpelthen.

For det første: Drengen i grøften var død, og det var ham, som måtte bære skylden for det.

For det andet: Uanset hvordan han agerede, så ville det ikke give drengen hans liv tilbage.

For det tredje: Intet ville være vundet, hvis han meldte sig. Intet.

Tværtimod, tænkte han omgående. Hvorfor skulle man forsøge at kompensere for et ødelagt liv ved at ødelægge endnu et – nemlig sit eget?

Når han ræsonnerede på den måde, så vidste han også, at han langt om længe var på rette vej. Endelig kunne han genkende sig selv. Endelig. Det drejede sig bare om at finde tilbage til styrken – om ikke at lade sig slå ud.

Det var det eneste.

I løbet af eftermiddagen blev han så praktisk.

Han vaskede bilen ude i garagen, både indvendigt og udvendigt. Men uanset hvordan han undersøgte højre side af fronten og skærmen, så var han ude af stand til at finde den mindste skade eller det mindste mærke; han gik ud fra, at han måtte have ramt drengen meget lavt – formodentlig i knæhøjde og med kofangeren – og at han kun havde givet ham et ganske let stød. Det virkede faktisk – da han forsøgte at gennemgå scenen nede i den våde grøft – som om den fatale udgang på kollisionen mere var et resultat af drengens kontakt med cementrøret end af påkørslen. Hvilket på en eller anden, ejen-

dommelig næsten pervers måde også gjorde hans skyldfølelse lettere at bære. Sådan føltes det i hvert fald. Sådan ønskede han, at det skulle føles.

Inden i bilen på førersædet fandt han noget, der fik uroen til at vokse igen: en mørk, oval plet omtrent på størrelse med et æg, længst ude til højre på det beigefarvede stofsæde. Han gik ud fra, at det nok med temmelig stor sikkerhed måtte dreje sig om en blodplet, og den brugte han så det meste af en halv time på at skrubbe væk. Men forgæves. Pletten blev ved med at være der. Blodet var tilsyneladende trængt langt ind i stoffet, så i stedet besluttede han sig for, at han ville få fat på et overtræk til sæderne en af de nærmeste dage. Ikke lige med det samme ... måske efter en uges tid, når sagen havde mistet sin aktualitet.

Der var en del andre spor efter drengens blod. Både på rattet og på gearstangen, men det voldte ikke det store besvær at slippe af med dem. Det tøj, han havde haft på aftenen før, samlede han omhyggeligt sammen og brændte i den åbne kamin i dagligstuen – under en ganske kraftig røgudvikling. Da han var færdig, blev han grebet af et øjeblik panik ved tanken om, at nogen skulle spørge efter tøjet. Men det varede dog ikke ret længe. Hvordan skulle nogen komme på sporet af ham? Og selv om man gjorde, hvorfor skulle man så finde på at spørge ham om noget så trivielt. Et par helt almindelige bomuldsbukser? En gammel jakke og en blågrå bomuldsskjorte? Dem kunne han have skilt sig af med på mindst tusind helt legitime måder: ved at smide dem væk eller ved at forære dem væk til en kludeindsamling. Eller noget helt tredje.

Men først og fremmest ville man aldrig spore ham.

Senere på eftermiddagen, da skumringen havde sænket sig, og en tung regn var begyndt at falde, gik han op til kirken. Den gamle Vroonbasilika, der lå tyve minutters gang fra hans hjem. Der sad han en halv times tid i et af sidekapellerne med foldede hænder og forsøgte at åbne sig for stemmerne inden i – eller fra de højere magter – men intet skete, og intet dukkede op i hans bevidsthed, der kunne øge hans uro.

Da han forlod den mennesketomme kirkebygning, forstod han, hvor vigtigt det havde været, at han undte sig det kirkebesøg – at han havde taget sig tid til at sidde i koret på denne måde uden nogen bestemte hensigter eller forhåbninger. Uden illusioner og uden motiver.

Han forstod, at det havde været en slags prøve, og at han havde bestået den.

Det var mærkeligt, men følelsen var stærk og utvetydig, da han kom ud fra det mørke kirkerum. Noget der mindede om katarsis. På vejen hjem købte han to eftermiddagsblade; begge havde et billede af drengen på forsiden. Det samme billede for øvrigt, bare i forskellige størrelser; en smilende dreng med smilehuller, lidt skæve øjne og mørkt, tilbagestrøget hår. Ingen hætte og intet blod. Han var slet ikke i stand til at genkende ham.

Da han kom hjem, gik det op for ham, at drengen hed Wim Felders, at han var fyldt seksten år for bare et par dage siden, og at han havde været elev på Wegerskolen.

Begge aviser var fyldt med detaljer, oplysninger og spekulationer. Og offentlighedens syn på det, der var sket, kunne egentlig meget godt sammenfattes, som det blev i *den Poosts* overskrift på side tre:

HJÆLP POLITIET MED AT PÅGRIBE FLUGTBILISTEN

Der stod også en del om, hvad der ville ske, hvis politiet fik fat i gerningsmanden. To til tre års fængsel ville være rimeligt. Tilsyneladende.

Han opgjorde sit alkoholforbrug den aktuelle aften – og det ville ganske givet kunne bevises med hjælp fra det flinke restaurationspersonale – og nåede frem til, at det nok snarere ville blive fem til seks års fængsel. Spritkørsel. Uforsvarlig kørsel. Vold med døden til følge. Flugt fra et ulykkessted.

Fem-seks år bag lås og slå. Hvad skulle det tjene til, tænkte han. Hvem i alverden ville have glæde af den slags?

Han smed aviserne i skraldespanden og fandt whiskyflasken frem igen.

3

Tre nætter efter hinanden drømte han om drengen, men så holdt det op.

Aviserne fulgte nogenlunde samme rytme. Fredag, lørdag og søndag skrev man om Wim Felders, men da arbejdsugen begyndte om mandagen, indskrænkede rapporteringen sig til en notits om, at politiet stadigvæk stod uden spor. Ingen vidner var dukket op, og der var ikke fundet yderligere tekniske beviser – hvad det så ellers betød. Den unge fyr var blevet dræbt af en ukendt bilist, som derefter i ly af regnen og mørket var stukket af fra ulykkesstedet; dette havde man vidst fra begyndelsen, og det var også det eneste, man vidste fire dage senere.

Mandag mødte han også på arbejde. Det føltes som en lettelse, men også som om han på den måde var i stand til at knytte forbindelsen tilbage til dagliglivet igen. Nu begyndte det hele at ligne sig selv, alt fulgte de gamle spor, der virkede velkendte og samtidig mærkeligt fremmede, og flere gange i løbet af dagen gik det op for ham, at han tænkte over, hvor skrøbelig adskillelsen mellem det hverdagsagtige og det frygtelige egentlig var.

Hvor var det dog nemt at bryde gennem denne adskillelse.

Efter arbejdsdagsdagen kørte han ind til supermarkedet i Löhr og købte nye overtræk til bilsæderne. Han fandt omgående en farve, der næsten var den samme som sædernes originale betræk, og da han efter et vist besvær fik sat elastikkerne på plads ude i garagen senere på aftenen, føltes det, som om alt endelig faldt på plads. Parentesen var overstået nu. Eller var reduceret til en parentes omkring ingenting. Nu havde han lagt sidste hånd på de sikkerhedsstrategier, som han efter moden overvejelse havde formuleret. Alt var gjort, alt var fjernet, og lidt forundret gik det nu også op for ham, at der endnu ikke var gået en uge siden ulykken.

Alle spor var slettet, og der var intet dukket op – ikke det mindste – der tydede på, at han nogensinde skulle stå til ansvar for det, der var sket de skæbnesvangre sekunder torsdag aften. Disse rædselsfulde og stadig mere uvirkelige sekunder, som hastigt var ved at hvirvle ind i fortidens mørke.

Han ville klare det. Han sukkede dybt og vidste, at han ville klare det.

Det var ganske vist blevet påstået – i et par af aviserne og i fjernsynsudsendelserne, som han havde set, når han havde haft tid til det – at politiet var i besiddelse af visse spor, som de arbejdede med, men han havde forstået, at det bare var tomme ord og fraser. Det var et klodset forsøg på at få det til at se ud, som om man havde mere viden og større kompetence, end man virkelig havde. Som sædvanlig.

Intet sted havde han læst noget om en rød Audi, der havde stået parkeret ved vejkanten i nærheden af ulykkesstedet med lygterne tændt. Og dette havde ellers været det, han havde været mest bange for; måske ikke ligefrem at nogen havde noteret sig bilmærke og farve – eller registreringsnummeret – men at de i det mindste havde set, at der holdt en bil. Der var passeret to biler, mens han stod nede i grøften ... eller var det mens han stadigvæk stod oppe på selve vejen? Han kunne ikke huske det mere. To biler og en scooter. Det var han helt sikker på. Føreren i den bil, som var kommet i den modsatte retning – enten fra Boorkheim eller Linzhuisen – kunne udmærket have taget hans bil for en modkørende – som han sagde til sig selv. Men begge de andre måtte simpelthen have lagt mærke til den bil, som stod parkeret i vejkanten med tændte lygter.

Eller var det også sådan noget, som folk glemte? Nogle oplevelser, som man kun beholdt i erindringen nogle få sekunder eller et halvt minut, men som man derefter mistede for altid? Det var svært at sige, svært at vide, men uden tvivl et spørgsmål, som holdt ham vågen om natterne. Disse mulige, latente vidneudsagn.

Om torsdagen – efter at medierne en tid havde været tavse om sagen og en uge efter ulykken – kom der så en appel fra drengens familie: en mor, en far og en yngre søster. De talte både i fjernsynet og i radioen og blev vist frem i flere af aviserne. Og det, de appellerede til, var at gerningsmanden skulle lytte til sin samvittighed og træde frem.

At han skulle tilstå sin forbrydelse og tage sin straf.

Dette udspil – det virkede ret åbenlyst – var endnu et indicium på, at politiet stod uden spor og intet havde at gå efter. Ingen beviser, ingen ting. Da han så moderen – en mørk, uventet behersket kvinde midt i fyrrerne – sidde i studiets sofa og på den måde henvende sig direkte til ham, blev han først grebet af angst. Men lige så snart hun ikke var på skærmen mere, genvandt han omgående sin ligevægt. Han følte og forstod, at han ville blive angrebet af den slags med mellemrum, men at han altid havde kræfter nok til at stå imod. At han

havde en vej ud af svagheden. Bare han ikke tabte besindelsen.

Det var godt at vide, at han kunne bevare den selvkontrol – godt at vide, at han havde det, der skulle til. At han havde kræfterne.

Alligevel ville han nu gerne have talt med hende.

Og han ville have startet med at spørge om *hvorfor*.

Og om hvad det skulle tjene til, at han skulle sidde i fængsel i fem år.

Jeg har slået din søn ihjel, hvilket jeg beklager af hele mit hjerte, men det var en ulykke, og hvad skulle man dog vinde ved, at jeg trådte frem?

Han spekulerede på, hvad hun måske ville have svaret. Ville hun virkelig have kunnet bebrejde ham noget? Det hele var et resultat af en række ulykkelige omstændigheder, og der er ingen gerningsmænd, når det er ulykker, man taler om. Faktisk er der overhovedet ingen ansvarlige. Ikke andet end omstændigheder og objekter der er ude af kontrol.

Senere på aftenen legede han også med tanken om at sende en anonym meddelelse til familien eller bare ringe op og forklare sine synspunkter. Men det opgav han som alt for risikabelt.

Han opgav også at sende en krans til Wim Felders begravelse, der fandt sted i en fyldt Keymerskirke en lørdag, ti dage efter ulykken.

Af de samme årsager. Fordi det var for risikabelt.

Udover af familien og vennerne blev begravelsen overværet af en stor del af lærerne og eleverne fra Wegerskolen, såvel som af repræsentanter for forskellige trafikorganisationer. Det læste han en udførlig reportage om i søndagsudgaven af *Neuwe Blatt*, men den reportage var nu også den sidste større nyhedsruption i den sag.

Til sin forundring opdagede han så om mandagen, at det hele lige pludselig føltes helt tomt.

Som om han havde mistet noget.

Det føles, ligesom den gang hvor jeg mistede Marianne, tænkte han noget senere med samme forundring; det var en ejendommelig parallel, men noget var han jo nødt til at relatere det til. Noget vigtigt i sit eget liv. I ti dage havde den frygtelige tildragelse helt domineret hans tilværelse. Den var trængt ind i hver eneste pore i hans krop og i hver eneste krog af hans bevidsthed. Og selv om han relativt hurtigt

havde fået styr på sin panik, så havde den været der hele tiden. Lige under overfladen og parat til at bryde frem. Hans tanker havde kredset om den skæbnesvangre biltur snart sagt hvert eneste sekund, og han havde genoplevet det svage ryk i rattet. Han havde tænkt på regnen, på den livløse krop og på den smattede grøft ... dag og nat. Og da der endelig begyndte at komme perioder, hvor han ikke tænkte på det, så følte det næsten, som om der manglede et eller andet.

Som om der var opstået en form for tomhed.

Ligesom den tomhed, der var opstået efter afslutningen af et elleve år gammelt, barnløst ægteskab ... jo, der var helt sikkert paralleller.

Jeg må jo være et meget ensomt menneske. Det slog ham en af disse dage. Siden Marianne forlod mig, er der egentlig ingen, som har betydet noget for mig. Ikke en eneste. Ting sker for mig, men selv gør jeg ingenting. Jeg eksisterer, men jeg lever ikke.

Hvorfor har jeg ikke fundet mig en ny kvinde? Hvorfor har jeg ikke engang taget stilling til muligheden? Og nu er jeg så pludselig blevet et andet menneske.

Hvem? Hvem er jeg?

At den slags tanker kunne dukke op som et resultat af, at han havde påkørt og dræbt en ung fyr, var naturligvis i sig selv ejendommeligt. Men et eller andet forbød ham at grave dybere i den sammenhæng. I stedet besluttede han sig for at tage det gode med det onde og gøre noget ved sagen. Besluttede sig for, at nu skulle der for en gangs skyld opdyrkes nyt land, og før han vidste af det – før han havde givet sig tid til at tænke sig om og fortryde – havde han så indbudt en kvinde til middag. Han stødte på hende i kantinen ved en tilfældighed; hun var simpelthen kommet og havde sat sig ved det samme bord. Fordi der som sædvanlig var for lidt plads. Og han mente ikke, at han nogensinde før havde set hende. Formodentlig var det korrekt.

Hun sagde ja tak.

Hun hed Vera Miller. Hun var lattermild og rødhåret, og natten mellem lørdag og søndag – omkring tre uger efter at han for første gang i sit liv havde dræbt et andet menneske – elskede han med en kvinde for første gang i næsten fire år.

Næste formiddag gjorde de det så igen, og bagefter fortalte hun også, at hun var gift. Det talte de om en tid, og han sagde, at det nok berørte hende adskilligt mere, end det berørte ham.

Om mandagen kom brevet.

Det er gået en tid, siden De myrdede den dreng. Jeg har ventet på, at Deres samvittighed skulle vågne, men forstår nu, at De er et svagt menneske, der ikke vover at tage ansvaret for det, som De har gjort.

Jeg er i besiddelse af utvetydige informationer, der vil være i stand til at sende Dem i fængsel, i samme øjeblik hvor jeg overgiver dem til politiet. Min tavshed koster titusind gylden, en latterlig lille sum for en mand i Deres stilling, men alligevel giver jeg Dem en uge (præcis syv dage) til at skaffe pengene. Vær beredt.

De vil høre fra mig

En ven

Brevet var skrevet i hånden. Med nogle små, skrå bogstaver og med sort blæk.

Han læste det fem gange i træk.